de fleste Tilfælde bestaar af Havregrød og The med Brød og Smør, fordrer intet større Apparat eller mangeaarig Øvelse i Kogekunsten; Havregrøden passer sig selv i Høkassen om Natten, og Mælk og Brød bringes en ind ad Døren om Morgenen.

Tanken, at faa Maden bragt færdiglavet ind i Huset er ikke noget nyt. Her i Kbhvn. er det f. Eks. ikke helt ualmindeligt, at man til Selskaber bestiller hele Middagen ude og modtager den fiks og færdig kort før Gæsterne.

At Tanken om Centralkøkkener naturligvis først og fremmest egner sig for Byer og helst større Byer, hvor der kan være flere, der ved Konkurrence tvinges til at yde deres bedste, er en Selvfølge. Men som en Fremtidsdrøm kunde Landboerne maaske tænke sig, at denne store Reform kunde indføres ogsaa hos dem. Saavidt jeg kan forstaa, har saa godt som alle Hjem paa Landet daglig Forbindelse med eller let Adgang til daglig Forbindelse med Andelsmejerierne, som derved netop vilde have Betingelserne for at kunne oprette Centralkøkkener. Jeg har ladet mig fortælle, at Folk paa Landet allerede nu tager Mejeriernes Stordrift i Brug til Lettelse for Husgærningen; det forekommer mig som et lille Fingerpeg i Retning af Centralkøkkenet.

En saa stor og omfattende Reform som den her foreslaaede, vil naturligvis være meget vanskelig at faa gennemført og navnlig at faa begyndt. Et lille Skridt herimod vil det altid være at faa Forslaget grundig drøftet; det skulde derfor glæde Indsenderen af disse Linier meget, om »Kvinden og Samfundet«s Læsere vilde tage Tanken under nærmere Overvejelse og gennem Indlæg i Bladet støtte den ved en grundig Kritik eller yderligere Udformning.

Hvad der vil være vundet ved dens Gennemførelse er endnu ikke omtalt, men det behøver der vistnok ikke at siges meget om; Læserne vil sikkert selv kunne forestille sig den herlige Tingenes Tilstand, som en saadan Ordning vil medføre. Ingen Køkken, et Anretterrum med et Gasapparat og en Vask vil være tilstrækkeligt. Ingen Kokkepige, ingen Gryder, Potter, Pander, — og navnlig ingen Opvask af dem, ingen Madlugt — for Husmoderen en næsten sorgløs Tilværelse. Og saa, naar alt gøres op, maaske for den samme Udgift som nu.

Husmoder.

†

Den unge portugisiske Doktor *Caroline Beatriz Angelo,* den første og hidtil eneste kvindelige Vælger i Portugal, om hvem vi i vort Nr. 14 1911 bragte en længere Artikel, er død i en Alder af kun 33 Aar.

Dette sørgelige Budskab vil blive modtaget med Vemod og oprigtig Bedrøvelse Verden over i de kvindesags-interesserede Kredse. Det er dog et Tab, der først og fremmest mærkes i det Land, til hvis hele Frigørelsesbevægelse hun havde viet sit Liv, der for faa Uger siden syntes saa haabefuldt.

En ondartet Hjertesygdom overfaldt hende om Aftenen d. 2. Okt., og Døden indtraadte i Løbet af Natten. —

Danske Kvindeforeningers Valgretsforbund, der i Sommer ved Kongressen i Stockholm var med til at hylde Dr. Angelos Arbejde for Valgretten, har i et Brev til den portugisiske Kvindevalgretsforening udtrykt Danmarks Deltagelse i denne pludselige Sorg.

Et Forsøg paa Skandale.

Der er blevet gjort et ubegribeligt Forsøg paa at ramme den berømte og ædle Mme *Curie* ved at opdigte et uværdigt »Kærlighedsæventyr« i hendes Privatliv. I den videnskabelige Verden, i Verdenspressen og hos det store Publikum har dette vakt énstemmig Indignation. Skandaleartiklens Forfatter har erkendt sin Uret gennem et Brev, som han har sendt Mme Curie med Ret til Offentliggørelse. Et ynkeligere Tilbagetog er næppe nogen Sinde bleven foretaget af en Pressemand med Navns Underskrift. Det hedder bl. a. i Brevet:

»Jeg er fortvivlet og sender Dem mine ydmygste Undskyldninger.

Paa Grundlag af Oplysningerne, som jeg troede rigtige, har jeg skrevet den Artikel, som De kender; jeg er bleven ført bag Lyset, men forresten burde jeg absolut aldrig have skrevet hin Artikel; jeg forstaar ikke, hvorledes mit Kalds Feberagtighed har kunnet føre mig til at begaa en saa afskyelig Handling . . .

Den eneste Trøst, jeg har, er, at en beskeden Journalist som jeg ikke ved sine